

Biblioteca Regională
Hunedoara-Deva

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Seria II • Anul 65 • Nr. 810 • Joi 4 iulie 1963 • 8 pagini — 15 bani

Viața unei uzine, a unui șantier sau a unei gospodării colective nu poate fi concepută fără activitate cultural-artistică, de asemenea, cultura, arta, sportul constituie elementele componente ale orelor de răgaz și de odihnă ale oamenilor muncii. Acum, în timpul verii, zi de zi, după orele de muncă, și mai ales în zilele de odihnă oamenii muncii se îndreaptă spre parcuri, stadioane, spații verzi, ori spre alte colțuri îmbietoare din natură, în căutarea unor clipe de odihnă plăcută și recreativă.

Preocupat să pună bazele unor condiții adecvate activității cultural-educative de masă în timpul verii, Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă îndrumază și ajută comitetele regionale de cultură și artă pentru a organiza, în colaborare cu sindicatele, organizațiile de tineret și sportive, manifestări cultural-artistice și sportive în aer liber la orașe și sate, care să prilejuiască oamenilor muncii o odihnă cât mai plăcută și transmiterea unor cunoștințe folositoare din diferite domenii ale științei, culturii și artei. De altfel, în planurile de muncă ale comitetelor regionale, raionale și orașenești de cultură și artă au fost înscrise diferite acțiuni la care își dau contribuția sute și mii de artiști amatori și profesioniști, colective și asociații sportive etc. Aceste planuri au și început să fie traduse în viață.

Frumuseților naturii li s-au adăugat noi frumuseți făurite de mina omului. În parcuri, pe stadioane, la ștranduri au apărut estrade, chioscuri care adăpostesc biblioteci volante, panouri înfățișând realizările regimului nostru democrat-popular și frumusețile patriei, expoziții științifice și de artă, vitrine cu fotografii ale fruntașilor, s-au amenajat terenuri de sport și locuri de distracție pentru copii. În această ambianță oamenii muncii vin cu plăcere să participe la programe cultural-artistice, să vizioneze filme, să citească ziare, reviste și cărți, să asculte muzică, să facă sport. Cele opt estrade din orașul Brașov, parcul „Trivale” din Pitești, Stadionul din Arad, cringurile și locurile frumoase din preajma altor orașe găzduiesc

ACTIVITATE CULTURAL-EDUCATIVĂ LA NIVELUL CERINTELOR ACTUALE

în aceste luni de vară programe și festivaluri artistice variate și interesante, serbări cimpenești, duminici cultural-sportive.

Fără îndoială că activitatea culturală în aer liber trebuie astfel orientată și organizată încât să răspundă cerințelor de odihnă, distracție și educație ale diferitelor categorii de oameni ai muncii din fiecare oraș sau sat în parte, în funcție de condițiile materiale și forțele cultural-artistice existente.

În vederea asigurării unei activități continue și variate, atât în cursul săptămânii cât mai ales în zilele de odihnă, comitetele de cultură și artă, în colaborare cu sindicatele, organizațiile de tineret, U.C.F.S. etc. au întocmit programe bogate de activitate. Pentru a ilustra aceasta este suficient să arătăm, de exemplu, că pentru oamenii muncii din orașul Brașov se organizează în această vară, duminică de duminică, festivaluri artistice pe cele opt estrade, patru duminici cultural-sportive de mare amploare, două carnavaluri ale tineretului, competiții sportive pe stadioane și la ștranduri, manifestări pentru copii de două ori pe săptămână, acțiuni cultural-artistice la instituțiile culturale cuprinzând simpozioane, audiții muzicale, concursuri, întâlniri cu scriitorii etc.

Condiția principală pentru asigurarea unui program de activitate mobilizator și atrăgător, în aer liber, constă în varietatea manifestărilor cultural-artistice, în imbinarea armonioasă a diferitelor mijloace și forme de activitate. Cu mult interes au participat oamenii muncii din orașele regiunilor Ploiești, Banat, Mureș-Autonomă Maghiară, la programele artistice prezentate pe estradele din piețe și parcuri, de către formațiile artistice de amatori, cu prilejul fazelor regionale ale celui de al VII-lea concurs artistic republican. Această inițiativă va trebui continuată și extinsă în toate orașele țării, atât la viitoarele faze regionale de concurs, cât și prin organizarea unor serbări și festivaluri periodice, cu participarea celor mai bune coruri, echipe de dansuri și formații instrumentale ale sindicatelor și căminelor culturale.

Formațiile profesionale „Doina Argeșului” din Pitești, „Lazăr Cernescu” din Caransebeș, teatrele de operetă și satiric muzical din Capitală au și luat „primul contact”, în această vară, cu estradele din piețe și parcuri, programele lor, fiind deosebit de apreciate de oamenii muncii. În lunile viitoare ele sînt așteptate pe alte zeci și sute de scene amenajate în aer liber. Comitetele de cultură și artă trebuie să antreneze în această activitate toate formațiile profesionale, programându-le în mod riguros, pentru ca tot mai mulți oameni ai muncii să se bucure de comorile artei.

Dar viața cultural-artistică a orașelor și satelor în timpul verii poate fi îmbogățită și cu alte manifestări artistice. Pe stadionul din Arad s-a prevăzut organizarea unor spectacole muzical-coreografice de mare amploare. În regiunea Mureș-Autonomă Maghiară se organizează serbări cimpenești, cu participarea oamenilor muncii de la orașe și din diferite sate, cu care prilej se prezintă spectacole ale formațiilor de amatori, jocuri sportive etc. De asemenea, se pot organiza pe loc întreceri ale celor mai buni cântăreți vocali și instrumentiști din rîndul participanților la manifestările respective care, pe lângă caracterul stimulant, oferă și momente plăcute și distractive.

Pe întinsele tarlale cu grâu ale colectivităților din Mihăilești, raionul Drăgănești-Vlașca, au apărut combinele.

Paralel cu activitatea artistică, o extindere tot mai mare o iau excursiile turistice sau de agrement în diferite locuri pitorești, la monumente istorice și naturale, deosebit de solicitate de către oamenii muncii. Primele încercări s-au și făcut în acest sens de către instituțiile culturale din Caransebeș, Orșova, Sf. Gheorghe, Mediaș, Pucioasa, Pitești. După întoarcerea din asemenea excursii se pot organiza diferite manifestări culturale la casele de cultură și căminele culturale, în cadrul cărora participanții să-și spună impresiile, să ia parte la concursuri gen „Cine știe, câștigă”. Se pot amenaja, de asemenea, expoziții de fotografii, realizate de excursioniști.

Spectacolele cinematografice, cu participarea unor regizori și actori de film, întrecerile și competițiile sportive — la care sînt antrenați oamenii muncii înșiși — inclusiv jocurile sportive cu caracter mai distractiv și mai antrenant, au menirea să îmbogățesc programele manifestărilor cultural-artistice și sportive desfășurate în aer liber.

Activitatea cultural-artistică în aer liber a luat, în ultimul timp, extindere mare și în mediul sătesc. În zilele de odihnă, colectivități din diferite sate ale raionului Miercurea Ciuc se întînesc în diferite locuri pitorești, unde petrec citeva ore plăcute, în compania formațiilor artistice de cîntece și jocuri, participă la întreceri sportive, vizionează filme. Asemenea serbări cimpenești se organizează cu regularitate și

D. BORIGA

Președintele Consiliului Așezăminte'or
Culturale din Comitetul de Stat pentru
Cultură și Artă

(continuare în pag. 3-a)

OCEANUL DE AUR

Oceanele de grâu prin care trec
Combinele în rodnica lor cale
Se leagănă în zarea fără vînt
Cu bobul copt pe culme și pe vale.

E un ocean în care brațe mii
Visează după a verii rodnicie
Unde multime de colectivități
Scriu țării-nregi un înn de bucurie.

E un ocean din care mline chiar
Munți mari de pîine nouă o să crească
În care a sădit arome noi
În veci unita gîle strămoșească.

E un ocean în care mari și mici
Cu brațe tari și cu priviri senine
Muncim privind cum se întrec cu noi
Tractoare mii și argintii combine.

RUSALIN MUREȘANU

Ultimele finisări la noua clădire a Casei de Cultură din Cimpina.

DUMINICĂ CULTURAL-SPORTIVĂ

Duminică de iunie... Dimineața încă devreme, pe terenul sportiv din Mihălceni se aud aplauze și strigăte de bravo. Competițiile, e drept, încă n-au început, tinerii sportivi fac doar încălzirea, dar suporterii se află deja în plină „competiție”.

Dar cine sînt cei 60 de tineri care se vor întrece azi și cine suporterii prezenți pe teren așa de devreme? Tinerii care vor concura la diferite probe sportive sînt toți colectiviști din comună. Radu Postolache, tinărul cea înalt și subțirel care-și pregătește bicicleta, e din brigada întâia de cîmp. A prășit toată săptămîna porumbul, a lucrat cum scrie la carte, dar seară de seară a pedalat pe șosea, pregătindu-se cu minuțiozitate pentru această zi. Vasile Dumitru, ilăcăul care încearcă de atîtea ori greutatea și zîmbește sfios, lucrează în brigada a doua. E harnic și priceput la cîmp și într-un fel e și polisportiv. Azi s-a înscris la trei probe. Va concura la tir, la aruncarea greutății, va participa și la cursa ciclistilor. Gheorghe Alexandrescu e unul dintre bunii îngrijitori de viței și totodată unul dintre bunii trăgători din comună. Sînt aici printre concurenți tineri din toate sectoarele gospodăriei, lucrători la cîmp, mulgători, grădinari și constructori. Suporterii? Tovarășii lor de muncă, oameni pasionați de sport.

Au început probele. La tir s-au aliniat primii concurenți. Alții aruncă greutatea, iar cicliștii fac ultimele verificări înainte de a porni în cursă. E forfotă mare pe teren. Se fac măsurători, se anunță rezultatele, iar suporterii comentează neîntrerupt. Cînd delegatul U.C.F.S.-ului raional anunță că Gheorghe Alexandru s-a clasat pe locul întâi la tir, un îngrijitor de animale, suportler înlocuit, se îndreaptă de-a dreptul către colectiviștii din brigada a doua :

— V-am luat-o înainte. Dar pentru asta să nu vă supărați — spune el zîmbind cu ilic.

— Om vedea la urmă — îi răspunde pe loc o femeie, măsurîndu-l îndelung.

Au pornit și cicliștii. Pasionații acestui sport îi așteaptă la sediul gospodăriei, punctul final al cursei. Primul sosit e tinărul Vasile Dumitru. O femeie din grup caută pe cineva, apoi după ce l-a găsit îi spune cu mîndrie :

— Ți-am spus să mai așteptăm cu laudele. Iaca, ilăcăul din brigada noastră a fost azi cel mai vrednic dintre toți. Și la aruncatul bilei de fier, și la bicicletă, tot pe locul întâi a ieșit.

Pauza de masă nici nu se terminase de-a binelea, cînd satul primi oaspeți. Sosiră peste o sută de artiști amatori, muncitori de la fabrica de confecții din Rm. Sărat. Au venit la Mihălceni cu corul, cu brigada și cu echipa de dansuri, să prezinte un spectacol complet în cadrul acestei duminici cultural-sportive. Apoi o surpriză. Sosește pe neașteptate și echipa de teatru din Nicolaești. Veniseră la Mihălceni din propria inițiativă. Dăduseră în acea zi un spectacol la Bălești. Prezentaseră acolo piesa „Fata cu biciușca” de Mihail Davidogiu și s-au gîndit că e bine s-o vadă și cei din Mihălceni.

Meciul între echipele de fotbal din Mihălceni și Giordăști adunase din nou lumea pe terenul sportiv. Sulțelor de suporteri din localitate li s-au adăugat și sute de colectiviști din Giordăști veniți să susțină echipa.

R. IARAI

În pădurea spătarului

Soarele abia trecuse de amiază cînd pe drumurile ce duc spre pădurea Spătaru a început să curgă lumea. Veneau oamenii fără conținere dinspre Costești și Spătaru, dinspre Gomoiești, Pietrosu și Budișteni, lăsînd în urma lor nori de praf stîrniți de roțile căruțelor, bicicletelor și camioanelor. Treceau satele cu formații artistice și tineri sportivi, cu multimea de „suporteri” veseli și gălăgioși.

Peste 1500 de colectiviști din cele cinci sate de pe meleagurile Buzăului s-au întîlnit în pădurea de lângă satul Spătaru să petreacă împreună aici o zi de odihnă plăcută și recreatoare. Organizatorii au avut grijă ca în acest loc, o podoabă a naturii, oamenii să se simtă cît mai bine, să-i întîmpine o atmosferă sărbătorească și antrenantă. La intrarea pe aleea ce duce la poiana unde s-a desfășurat ziua de odihnă fil-fiiu steaguri, iar pe o lozină împodobită cu ghirlande de flori oamenii puteau citi: „Bine ați venit” și „Odihnă și distrație plăcută tuturor colectiviștilor”. În poiană colectiviștii erau primiți cu melodii executate de taraful de lăutari din Costești, aveau la dispoziție un bufet bogat, cu răcoritoare, dulciuri și alte bunătăți. Pe frontispiciul scenei frumos amenajată se afla o inscripție care indica una din manifestările importante ale zilei: „Cinste brigăzilor sărbătorite”, „Colectiviști, urmați-le exemplul!”.

În acea duminică de iunie, într-un mediu pitoresc se sărbătoreau brigăzile a 7-a și a 8-a de cîmp din satul Spătaru, brigăzi care au terminat primele campanii de însămînțări și au efectuat în cele mai bune condiții, pînă la acea dată, cele două prașile la porumb și floarea-soarelui. (Cele cinci sate au o singură gospodărie colectivă cu sediul în centrul de comună Costești și au 13 brigăzi de producție).

În pădurea Spătaru s-a desfășurat doar partea a doua a manifestărilor. Înainte de masă, în fiecare sat aparte au avut loc diferite manifestări culturale-artistice. La Costești bibliotecara Antoaneta Georgescu a organizat o dimineață pentru copii, povestind micilor auditori din basmele lui Ion Creangă. Tot aici a rulat și un film. La Spătaru, cînd seseau primii oaspeți, se lăsa tocmai cortina după un program artistic dat de elevi în cadrul serbării de sfîrșit de an.

Dar iată, s-a dat semnalul de începere a manifestărilor din pădurea Spătaru. Taraful a încetat să cînte și oamenii s-au adunat în fața scenei. Colectiviștii au ascultat aici un referat prezentat de Radu Caloianu, vice-președintele gospodăriei, despre felul cum au muncit cele două brigăzi conduse de Vasile Guse și Nicolae Guse. Cînd a evidențiat pe frunțași și a rostit numele șefilor de echipă Dumitru Anghelache, Gheorghe Nedelcu, Mihai Bălan, ale colectiviștilor Geta Nedelcu, Tanța Moroianu, Pompiliu Chivu și ale altora, ropotele de aplauze nu mai conțineau. Brigadierii celor două brigăzi au arătat cum s-au străduit oamenii să învețe iarna la cursurile agricole și cum se străduiesc să aplice învățămintele dobîndite în munca de zi cu zi pe ogoare. Vasile Guse a vorbit de organizarea muncii în brigada a 8-a și îndeosebi despre grija colectiviștilor pentru calitatea lucrărilor. A arătat că în brigada s-a statornicit obiceiul ca în pauzele de masă să se discute felul

cum s-a lucrat. Așa, bunăoară, cînd colectiviștii din echipa a 2-a n-au executat una din prașilele la porumb tocmai la nivelul dorit, ei au fost duși în pauza de prînz să vadă cum au făcut aceleași lucrări echipele nr. 1 și 5, co-

SĂRBĂTORIREA BRIGĂZILOR FRUNTAȘE

lectiviștii din echipa a 2-a putînd să-și dea seama de deosebirea calitativă a lucrărilor executate. La prașila următoare echipa a 2-a s-a situat în frunte. De astă dată ea a constituit exemplu. Au vorbit și alți brigadierii și colectiviștii din celelalte brigăzi. Sărbătorirea celor două brigăzi frunțașe s-a transformat într-un rodnic schimb de experiență, într-un adevărat seminar în aer liber.

Au început apoi să urce podiumul scenei artiști amatori. Maria Tudose, o fată subțirică de vreo 19 ani, și Tanța Iordache, și mai tinără decît ea, ambele din brigada a 4-a, au fost nevoite să repete de mai multe ori cîntecele „Zi-i bade cu fluierul”, „Alunelul din Vadu-Sat”, și „Asta-i Moldova mea”, cîntate în cinstea brigăzilor sărbătorite.

— Da' pentru noi nu cîntați nimic, fetelor? — se auzi din rîndul spectato-

rilor o voce groasă din locul unde se afla un grup de colectiviști din brigada a 4-a.

— Ba da, o să cîntăm și pentru brigada noastră, cînd o să fim frunțași — sosi pe loc replica de pe scenă și solista primi ropote de aplauze.

Corul de o sută de persoane din comuna Costești, dirijat de Mihai Constantin, directorul școlii și al căminului cultural, a cîntat cîntecele cu atîta grijă de parcă ar fi fost la una din fazele concursului.

S-au desfășurat și competiții sportive. S-a jucat meciul de fotbal dintre echipele comunelor Costești și Gomoiești. Rezultatul 2:0 pentru fotbalistii din Costești. Un meci de volei, apoi întreceri atletice au încheiat competițiile sportive.

Pe scenă s-a ridicat din nou cortina. Brigada artistică din Spătaru prezenta un program în premieră: „Azi belșugu-i pentru noi”, avînd ca temă întreținerea culturilor și prețuirea campaniei de recoltare.

Manifestările culturale-artistice din pădurea Spătaru au continuat fără întrerupere pînă seara tîrziu. O horă la care s-au prins sute de oameni a încheiat această zi de odihnă, care a oferit colectiviștilor clipe atît de plăcute după o săptămînă de muncă pe ogoare.

REPORTAJ ÎN MIEZ DE VARĂ

Satul parcă-i amorțit în încătușarea dogoritoare a verii. Geamurile sînt închise toate. Pe stradă nici țipenie de om. Numai ferestrele căminului sînt larg deschise și se aude dintr-acolo gălăgie mare: bocănit de ciocan, o melodie fluierată de cineva. Lucrează de zor echipa de constructori. Se repară sobele, se lărgeste scena, se zugrăvește.

— Într-o săptămînă trebuie să terminăm — spune tovarășul Andrei Stoief, directorul căminului cultural din comuna Vărrăști, raionul Oltenița. Nici acum, cînd muncile cîmpului sînt în toi, oamenii noștri nu pot să se lipsească de cămin. Sînt obișnuiți să existe aici o activitate permanentă. În timpul zilei însă, în orele în care colectiviștii sînt în pauza de prînz, munca culturală se desfășoară pe brigăzi.

În fața căminului se oprește o șaretă. Ne urcăm. Directorul căminului are o servieta burdușită. Mă întreb de ce i-o fi trebuind atîtea ziare, pentru o jumătate de oră de activitate culturală? Plus că vine și brigada artistică cu noi, cum m-a asigurat directorul.

De brigada însă nici urmă. Nu zic nimic de lipsa ei. Mă gîndesc că, probabil, interpreții fac parte din echipele pe care le vizită și că acolo pe loc, rolurile fiind știute, se va da programul.

Trecem pe lângă lanuri mari de porumb crescut viguros. — E frumos porumbul nostru — spune directorul. Dacă colectiviștii noștri n-ar fi băgat de seamă, rățșoara ar fi făcut pagube mari. Inginerul Mincu Popescu a luat însă măsuri din timp; a ieșit întreaga comună și a lichidat, într-o singură zi, acest dăunător.

Tot discutînd despre probleme gospodărești și treburi culturale, ajungem la brigada condusă de Marin Dima. Oamenii strîng finul aromat în căpițe. Ne întîmpină cu strigăte bucurtoase de bun venit. Se vede treaba că eram așteptați. Marin Dima și Andrei Stoief se trag undeva la umbră. Mai sînt vreo 10 minute pînă la pauza de prînz și foștii colegi de școală dis-oută de unele și de altele. Apoi, oamenii proptesc turcile și se adună la umbra unui tufiș. Își scot mîncarea. Cineva a adus, cu o căruță, apă proaspătă și rece în damigene. Iar cînd ospățul s-a terminat, „nea Andrei” și-a deschis servieta. Scoate înțîi cîteva ziare, apoi... surpriză! Numai pentru mine însă, fiindcă colectiviștii par a cunoaște foarte bine magnetofonul cu tranzistori aflat în servieta directorului. Cu mișcări sigure el pune

o bandă și se aude vocea brigadierului. Discuția dintre cei doi foști colegi de școală, pe care am bînuیت-o „personală”, a fost de fapt „oficială”. Brigadierul a acordat un interviu directorului căminului cultural asupra mersului lucrărilor din brigada

La te uită cum se luminează fețele lui Nicolae Andrei, a lui Gheorghe Iordan și Nicolae T. Docu (care o și unul dintre cei mai talentați interpreți în brigada artistică de agitație)! Și Alexandrina Enciu, Ștefania Pantelimon, Elena Ivan, Maria Iordan, Petra Dima au obrazul numai zîmbet. Despre toți aceștia brigadierul a spus lucruri bune, a arătat cît sînt de strigunțioși în muncă făcînd cîinste brigăzii și gospodăriei. Sînt și cîteva fețe care se întunecă. E greu să reziziți glumelor celor dintr-o brigadă cu tine care au cuvinte usturătoare la adresa codășilor citați. Darămite cînd știi că banda pe care s-a imprimat cuvîntul brigadierului va călători din brigadă în brigadă. Așa cum au ascultat ei despre munca celor de la oezărie, așa vor asculta și alții, din alte brigăzi, despre felul în care muncesc oamenii din brigada a VII-a de cîmp, fiindcă magnetofonul, prin grija activiștilor culturali, a devenit un fel de ziar sonor călător.

Se schimbă roțile, urmează programul brigăzii artistice de agitație care a călătorit și ea cu noi în... servieta. Apoi, cîteva cîntece populare dedicate frunțașilor înveselise odihna de la miez-zie. Pauza de prînz se apropie de sfîrșit. Directorul dă al plece, dar e oprit.

— Nu ne-ai zis nimic de programul săptămînii viitoare... Adevărat. Era cît p-aci să uite.

— Săptămîna viitoare, la cămin, veți putea asista la un jurnal vorbit, cum am mai avut și acum două săptămîni. Atunci însă s-a vorbit despre felul în care trebuie să întretinem grădina de legume. Acum jurnalul nostru va avea titlul „S-au copt grînele”. Vom face, tot în cursul săptămînii viitoare o călătorie. Nu adevărată, ci numai pe hartă, prin stațiunile balneare din țară. Duminică stăteți invitați la o zi de odihnă colectivă în comuna Radovanu, unde vor da program și două dintre formațiile noastre artistice: brigada artistică de agitație și echipa de dans.

Cît de aparentă-i amorțea satului!

E. ABRAHAM

ACTIVITATE CULTURAL-EDUCATIVĂ LA NIVELUL CERINTELOR ACTUALE

(Urmare din pag. 1-a)

în regiunile Ploiești, Argeș, Banat ș.a. Pentru aceasta, la sate au fost amenajate scene în aer liber și terenuri de sport, care cunosc o mare afinență de public.

Pentru a fi cât mai plăcută și interesantă, orice manifestare cultural-artistică în aer liber trebuie să folosească mijloace și forme de activitate variate: momente artistice susținute de formații instrumentale, fragmente din programele brigăzilor artistice de agitație, soliști vocali și instrumentiști, echipe de dansuri, întreceri și jocuri sportive, diferite momente vesele, excursii în locuri pitorești, însoțite de scurte expuneri despre monumentele și locurile istorice vizitate etc.

Cu toate rezultatele bune mai sînt unele orașe ca Tg. Neamț unde programele de activitate cuprind doar 1—2 manifestări cultural-artistice pe săptămînă — și acestea prevăzute doar pentru zilele de odihnă. Mai mult, Teatrul de stat și orchestra de muzică populară din Piatra Neamț nici nu figurează în acest program.

Orice îngustare a gamei de mijloace și forme de activitate duce la monotonie și la lipsa de interes din partea oamenilor muncii. În unele orașe și sate se organizează de obicei doar serbări cîmpenești, negliindu-se celelalte genuri de manifestări culturale-artistice.

În ansamblul mijloacelor și formelor de activitate folosite de instituțiile culturale în timpul verii, un loc important îl ocupă cartea. Fără a neglija principalul lor activitate — deservirea cititorilor la sediu — bibliotecile și-au extins sfera lor de activitate și în locurile mai frecventate de oamenii muncii în timpul verii. Prin redeschiderea (deocamdată sporadică) a bibliotecilor din parcuri s-au creat posibilități pentru o lectură plăcută în aer liber. Disponind de fonduri de publicații cu un conținut foarte variat, aceste biblioteci înregistrează o frecvență zilnică din ce în ce mai ridicată. Medalioanele literare, călătoriile pe hartă, întîlnirile cu scriitorii, recenziile și prezentările de cărți au început să fie organizate nu numai la sediul bibliotecilor, ci și în parcurile de cultură și odihnă.

Secțiile de copii ale bibliotecilor regionale din Pitești, Tg. Mureș, Bacău ș.a. desfășoară o largă activitate cu micii cititori, care participă săptămînal la seri de basme, povestiri dramatizate. Exemplul acestora va trebui urmat și de celelalte biblioteci.

Dar prin extinderea activității culturale-educative în aer liber nu trebuie înțeles că, în timpul verii, casele raionale de cultură, căminele culturale și celelalte instituții culturale-artistice din orașele țării noas-

tre și-ar reduce activitatea la sediu, în localurile proprii. Dimpotrivă, ele trebuie să-și intensifice activitatea, avînd de susținut atît programele la sediu, cît și manifestările în aer liber, în colaborare cu sindicatul și celelalte organizații de masă.

În urma consfăturii pe țară a caselor raionale de cultură, a reieșit că activitatea cultural-educativă din orașele patriei noastre s-a îmbunătățit simțitor. Casele de cultură din Caransebeș, Făgăraș, Sibiu, Rm. Sărat au trecut la organizarea unor activități zilnice, constînd din conferințe, simpozioane, călătorii pe hartă, jurnale vorbite, spectacole artistice, manifestări de masă cu cartea, spectacole cinematografice etc. Această activitate laborioasă va trebui îmbogățită și mai mult, ea urmînd a fi împletită cu manifestările în aer liber.

Activitatea cultural-educativă în timpul verii în orașele și satele patriei noastre constituie un mijloc însemnat de îmbogățire a cunoștințelor oamenilor muncii, de prilejuire a unei odihne plăcute și recreative pentru aceștia.

Este de datoria comitetelor regionale, raionale și orașenești de cultură și artă ca, în colaborare cu consiliile sindicale, cu organizațiile de tineret și sportive să asigure programe culturale-artistice bogate și interesante, cuprinzînd manifestări variate, de o înaltă ținută artistică și cu un profund caracter educativ.

DARURILE BĂRĂGANULUI

Înserarea nu reușise să șteargă urmele celor „35' la umbră” de peste zi. Macadamul șoselei, acoperișurile de tablă, erau încă încinse. Toate casele din Făcăieni aveau ușile și ferestrele deschise pînă la refuz, ca într-un acces de sufocare. La grădina de vară a restaurantului din centrul comunei, oamenii consumau aproape numai borviz rece. Pe caniculă, alcoolul se evită, și vainbușul — interesat să-și facă planul la sortimente — protesta inutil:

— Nu mai dau borviz fără vin!

— Mai dă aicea unul, că e pentru tovarășul Stanciu care s-a întors „din recunoaștere”.

Tovarășul Stanciu Alexandru este directorul S.M.T. Făcăieni, și toată lumea știa ce înseamnă în acele zile „recunoaștere”: o călătorie cu multe popasuri prin oceanul celor 6.250 de hectare cu păioase din raza stațiunii, pentru cercetarea stadiului de coacere.

— Luați și-o sticlă de vin, stării vainbușul. — Merge cu seminte.

— Nu-s seminte de care crezi dumneata, tovarășe. Astea-s boabe de Bezostaia.

Directorul scosese dintr-un buzunar de la pantaloni o hîrtie cu boabe de grîu. Desfăcuse hîrtia binisor, ca pe ceva de preț, și comesenii, care mecanizatori, care colectivști, se aplecaseră ca la o comandă asupra micii comori. Gestul lor avea ceva solemn, grav. Priveau boabele ușor rumenite, întindeau mina și luau cîteva între buricele degetelor, le frecau în palmele bătucite, le miroseau, se uitau fără grabă unii în ochii altora ca să-și citească gîndurile, striveau boabele între dinți, le gustau și numai după aceea, fără teama de a se repeta, rosteau pe rînd:

— Coapte!

— Poimițe începem — hotări directorul. — Băgăm combinele! Mesenii se însuflețiră. Micile perle de Bezostaia, zămislite în mările galbene ale holdelor, treceau acum repede din mină în mină, iluminînd chipurile aspre, serioase ale oamenilor.

— Adă, tovarășe, și-un chif de vin!

Declanșarea

Pe unele parcele cu soiuri timpurii, combinele au intrat încă de vineri 28 iunie, însă declanșarea campaniei de recoltare pe regiunea București a fost anunțată oficial și într-un cadru

festiv duminica trecută, în ultima zi de Cireșar.

Sărbătoarea s-a desfășurat la Săveni, comună a cărei gospodărie colectivă îl are ca președinte pe Ilie Crăciun, Erou al Muncii Socialiste.

De ce la Săveni și nu în altă parte?

Priviți comuna. Străzi perfect aliniate. Case noi. Garduri și podețe văruite. Curățenie exemplară. Construcții de interes obștesc impunătoare. Dovezile de foarte bună gospodărie sînt evidente. Comuna a fost declarată fruntașă pe regiunea București în întrecerea patriotică între orașe și comune pentru înfrumusețarea și buna lor gospodărire.

Premiul: 40.000 lei, în obiecte de practică culturală (Brigada artistică de agitație din Săveni a susținut în toate programele sale acțiunea de înfrumusețare a comunei și iată acum răsplata: zece costume populare ialomițene pentru echipa de dansuri și material nou-noț pentru îmbrăcarea scenei).

Decernarea premiului a avut loc în prezența tuturor formațiilor artistice fruntașe din raionul Fetești, invitate la Săveni cu acest prilej. Delegatul sfatului popular al regiunii București a anunțat apoi declanșarea campaniei de recoltare.

La partea artistică, un pion (personificat de interpreții brigăzii artistice de agitație a

S.M.T. Făcăieni) a depus mărturie că toate combinele au fost revizuite și navighează cu o viteză medie pe stațiune de 70 la zilnic.

Foia volantă

— Mergem la cîmp, tovarășe director?

— Mergem, tovarășe președinte.

Ilie Crăciun, președintele G.A.C. Săveni, este un pasionat al muncii culturale de masă. Vara, în timpul recoltării păioaselor, colaborează la redactarea foii volante. În fiecare dimineață pornesc la drum trei oameni: președintele, inginerul agronom Anghel Ion și tînărul director al căminului cultural, Alexe Anghel. „Documentarea” e grea: colectiva are în total 6.000 de hectare, dintre care aproape jumătate cu grîu!

Primele constatări: producția medie de grîu la hectar va depăși simțitor cifra planificată la începutul anului. Redactorii foii volante au și făcut un calcul: numai sporul de recoltă din acest an va atinge cîteva zeci de vagoane!

Foia volantă este coportată a doua zi în toate sectoarele de producție. Gazetele de perete din comună apar cu articole noi, avînd supratitlul de: „Fruntășii zilei”. O grupă de pionieri înmînează drapelul de fruntaș celui mai bun combiner din ziua precedentă.

Drapelul flutură în fiecare zi pe combina care strînge cel mai bine darurile Bărăganului.

Mecanizare

Mulțumit de producția obținută la grîu, este și Constantin Staicu, președintele gospodăriei agricole colective „Octombrie roșu” din Fetești.

— Depășim planul cu circa 250 kg de grîu la hectar, ne-a informat el. Avem grîu pe 870 de hectare și vom termina recoltarea în maximum 12 zile.

În urmă cu 20 de ani, pe teritoriul comunei Fetești existau numai două batoze ale unor chibaburi. Secerișul, care se făcea în întregime manual, dura laolaltă cu treieriișul de patru ori mai mult decît acum.

Întrebîndu-l pe președinte dacă pe alocuri se recoltează și manual, am aflat că în această parte a Bărăganului s-au demodat nu numai secera, ci și secerătorile-legători. Reprezentative sînt acum „pășările argintii”, combinele C-1.

Prașila a treia a culturii de porumb la G.A.S. Belciugatele, raionul Lehliu.

„NEA GORE”

Un profil dacic, cu fruntea puternică și bărbia voluntară, o privire scurtă, vie, pătrunzătoare, o ținută dreaptă, aproape semeață.

Un octogenar. Pe nume, Alexandru Bușe. Oamenii îl zic simplu, apropiat, „nea Gore”.

Nea Gore, contemporanul a trei generații, este decanul de vîrstă al colectivștilor din comuna raionului Gilort, Bengești, din regiunea Oltenia.

Spirit surprinzător de lucid, pentru vîrstă lui, nea Gore are în memorie adevărate tomuri de viață.

„De la răscoala din '907... de la rebelul din '916... din vremea clăcășiei pe moșiile lui Pociovălișteanu, a lui Săvescu...”

Clăcaș tocmit la întreală, la cinceală sau la indoială, în care partea convenită trudnicei sale munci era de 2/3, 3/5, sau 1/2 din produse, muncă la care boierul participa doar cu... sacul, iată condiția de existență a zeci de ani din viața lui nea Gore.

Și dacă isprăvniciei boierești, care-i luau în obor viața și-l scoteau an de an dator vîndut boierului, n-au dispărut din mintea lui nea Gore, iată că în șiraugul amintirilor s-au adăugat și unele care-l descrețesc fruntea și-i fac ochii să ridă.

Sînt cele din ultimii ani. Dintre ele evocăm doar una, de dată relativ recentă. Adunarea generală a colectivștilor din Bengești analizînd rezultatele obținute de gospodărie pe anul 1962. Pomenit la loc de cinste, ca un exemplu pentru cei tineri, numele său este roșit de numeroase glasuri. Deși ajutorul material pe care l-a acordat colectiva, lui, ca și tuturor bătrînilor din sat, îi îndestula existența, nea Gore nu s-a răbdat să stea „așa, cu minile-n sîn”, și a prestat în anul care a trecut nu mai puțin de 60 de zile-muncă în cadrul brigăzii întia de cîmp.

„Acum, cînd tot hotaru-i al nostru, cînd munca, care mi-a fost dragă și înainte, deși n-aveam bucurie în ea, și se cinstește, nu mă lasă inima să rămîn mîrginaș — și-a rostit cu glas tare gîndul nea Gore. — Față de vremile trăite înainte, aș îndrăzni să spun, la cei optzeci de ani ai mei, că parcă trăiesc un vis...”

„L-am întîlnit pe nea Gore mai zilele trecute. Venea de la cosit. Pe chipul aprins de arșiță și parcă și de un bujor al unei noi tinereți, citeal o adîncă mulțumire.

„Am cosit în mijlocul șirului — ne-a spus el cu mîndrie. — Vreau ca pînă-n iarnă să depășesc cele 60 de zile-muncă de anul trecut. Și cred că oi putea. Acum-îl anu', pe vremea asta, înainte de recoltării, n-aveam încă nici o zi. Acum am peste 30”.

L-am părăsit pe nea Gore urlîndu-i spor și sănătate, cuvinte cu care încheiem și rîndurile de față: Spor la muncă, și sănătate, nea Gore!

GRÎUȘOR CU SPICUL GREU

Grîușor cu spicul greu,
Te-a-ngrijit bătăia-al meu,
Și-ai crescut cît trupul lui
Din brazda tractorului.

La soroc de secerat,
Cît privesc în lung și-n lat,
Doarme legănat în lan
Soarele din Bărăgan.

Într-un revărsat de zori
Cînd trec razele prin nori,
Strîns în brațe al să fii
De combine argintii.

Și din bobul mititel
Am să fac un colăcel
Să t-l duc lui badea-al meu,
Grîușor cu spicul greu.

STELIAN FILIP

N. CULCEA

MARIUS POPESCU

Iar atunci, de parcă mina nevăzută a Sorții anume ar fi ticluit așa lucrurile, jos, acolo unde ulița tocmai cotește, în dreptul casei cu perete zugrăvit albastru-deschis, la nici cincizeci de pași de curtea colectivă, apăru Lörinczi Jóska! Hălăduia, cu mersul lui cam legănat, de-a lungul uliței, balansându-și trunchiul când la dreapta când la stînga. În urma lui... tipa-tipa... Kocsis Béni. Cu capul în pămînt de, văzîndu-l, nu te puteai dumiri: li e rușine?... Il e lehamite de ceva?... Caravana o încheia, pășind indiferentă, cu animalică inconștientă, o prea-frumoasă junincă. Juninca ce, fără ca ea să-și dea seama, firește, ajunsese principalul obiect de discuție al aceluia ceas. O ducea Kocsis. De funie Vitișoara pășea tacticos și cu mare grijă. Parcă mereu i-ar fi fost teamă nu cumva să-și calce cu copitele dinapoi picioarele dinainte. Ea... n-avea nici un zor. În inima ei de animal molnu nu pătrunsese nimic din fierbințeala ce le furnica pe sub piele celor doi bărbați care pășeau în fața ei, fierbințeală ce li determina să iuțească din cînd în cînd pasul. Astfel Kocsis mereu era nevoit să smucească de funie, spre a o determina pe junincă să-l iuțească și ea. Lörinczi îi lăsa mereu în urmă pe cei ce veneau, cu pași cam impleticiți, în spatele lui. Astfel era silît să se oprească și să-i aștepte, să-l ajungă din urmă.

Primul care zărește caravana, dintre cei postați pe mica ridicătură din curtea gospodăriei colective, e Bódiș Feri, noul președinte... De pe dilma ce seamănă cu spînarea unui motan furios se vede pînă hăt!... Președintele îl prinde de braț pe cel de lîngă el și — ori de minios ce e, ori de bucuria ce îl pălește văzînd că i s-a adevărit bănuiala — îl smucește de braț pe Fekete, secretarul organizației de bază, încît omul își pierde echilibrul și se hălăbănește de cîteva ori de pe un picior pe celălalt.

— Ia-uită-te-ntr-acolo! Vascrișu' ei de treabă! — zice Bódiș Feri, cu glas oțărît. — Nici acum nu crezi că fostul președinte, scumpul vostru Lörinczi Jóska, i-a suflat colectivei juninca? Vezi și tu ce podoabă de om... Mereu trage spuza pe vatra lui!

Secretarul, de uimit ce e, își tot potrivește pălăria cu boruri pleoștite și decolorate de soare. Nu se putea să nu vadă convoiul ce tocmai trece prin fața lor. Nodul berogatei îi topăie cînd în sus, cînd în jos. Înghite în sec și clipește pripît. A amuțit de-a binelea. Tot trăsese nădejde că e vreo neînțelegere la mijloc... O neînțelegere care se va limpezi pînă la urmă. Tot sperase că spusele lui Bódiș, despre fostul președinte, că adică acela ar fi cumpărat el juninca lui Kocsis, tocmai cînd el, Bódiș, se îndrepta spre casa omului, ca să înceapă lînguiala în numele colectivei, se vor dovedi scornituri. Și iată că acum îi e dat să se convingă cu ochii lui, de crudul adevăr! Iată că Fekete, secretarul, s-a pomenit cu inima străpunsă de o săgeată ce parcă tocmai împotriva lui a fost îndreptată!

Totuși, ca unul stăpînit de o anume idee fixă, în pofida adevărului ce i se arată în fața ochilor, scutură din cap:

— Nu! Lörinczi Jóska n-a făcut una ca asta! Bódiș îl măsoară de sus pînă jos:

— Nuuu?... Ai ajuns să nu-ți mai crezi ochilor? Bună treabă!... zice pocnînd din limbă. Iar în gîndul lui: Cine știe ce prăpăstii or mai ieși la iveală în colectiva asta! Păi dacă pînă și secretarul organizației de bază, care tocmai el ar trebui să fie de veghe, umblă cu ochii închiși, ca lunaticii! Parcă i-ar fi făcut niscai fermece!... Vezi d-ăia a dus ăla colectiva de nas, cît a fost președinte!...

Noroc că — norocul se arată cîteodată tocmai cînd zici că-i ceas rău! — care va să zică, noroc că acest căpăținos de Kocsis Béni i-a intrat lui Lörinczi pe poartă tocmai cînd el, Bódiș Feri, noul președinte, se găsea acolo. Omul se dusese să-i ceară vechiului președinte o mîină de ajutor. Să-l roage să stăruie și el pe lîngă Kocsis, să-i vindă colectivei juninca. Dar ce să vezi, că pe dată Lörinczi se declarase el însuși cumpărător!...

Bódiș, în urma acestei întîmplări, văzînd și atitudinea lui Fekete, a ajuns la convingerea că ar face bine dacă ar sta mai atent de veghe... Se prea poate că Fekete ăsta nu de florile-mărunții își viră nasul peste tot... Vrea să știe tot ce se întîmplă în colectivă, stăruie ca orice nimica-toată să fie adusă în dezbateră organizației de bază, sau a comitetului. Ce-o fi urmărind? O fi vrînd să-i vire în buzunar pe cei de la conducere, pentru a-i lega lui, noului președinte, mîinile? Tot ce se poate! Așa o fi voînd să-l împiedice... nu cumva să răscolească prea adînc trecutul! Nu cumva să scormonească prea stăruitor prin... trebușoarele alea ale lui Lörinczi!

Stai binîșor, tovarășele! zice Bódiș în sinea lui. Păi... n-am eu ac de cojocul vostru? Iacă! N-am să mai lipsească de la nici o ședință a organizației de bază! Voi, măi băieți, v-ați găsit omul! Că eu dreptatea n-o las!... Nici ce-i al obștei!... Nu zău!... Pînă-acu... a fost ce-a fost... Da' cu mine nu vă mai merge! Nu-mi aruncați voi mie praf în ochi!

Cu alți ochi vede el acum nemulțumirile unui Cifra Minya, unui Szöcs Károly, precum și ale altora din cei care obișnuiesc să-i țină lui, noului președinte, isonul. Incepe să dea crezare zvonurilor ce s-au stîrnit prin sat, zvonuri care, tocmai ca niște albinuțe, îl bizîie pe la urechi parcă ar zice: „De nu bagi de seamă... hars! că-ți infig acul!”

Acolo-i și chestia cu bivolița... Szöcs Károly are perfectă dreptate: Trebuie vindută!...

Din toate cîte se vorbesc, noul președinte vede acum limpede: gospodăria nu trebuia să primească bivolița de la alde Monușii, socrii lui Lörinczi, cînd aceștia au intrat în colectivă. Fostul președinte — ginere, de! — îi sucise pe oameni, de aprobaseră primirea... Bivolița era alintata familiei Monuș. Tot ei o mulgeau și acum, ei se măscăreau în jurul ei, cu fluierul, și după ce vita a devenit a colectivei. Căci — cică — nu lasă laptele decît dacă Monuș, bătrînul, îi doinește din fluier. Și anume... cu înflorituri! Totuși Lörinczi, cît a stat președinte, se agăța ca orbul de gard și nu zorea să vindă drigana.

Lui Fekete Tamás, cum stă acolo pe dîlmă, tot mai mult i se innegurează vederea, de mai-mai să nu poată deosebi lucrurile din jurul lui. Cerul parcă s-a întunecat, casele au luat-o din locul unde au fost durate de mina omului... Au pornit și ulucile, stîlpii trec tot unul cîte unul prin fața lui. Iar coasta dimpotrivă a început să se rotească, cît e de mare, de parcă dimburile, creștele și viroagele, le mîină cineva cu biciul, de la spate.

— După înfățișare... vād și eu că-i Lörinczi Jóska — șoptește el cu înecuri. — Da' sufletul nu-i al lui! Nu-i sufletul lui Lörinczi Jóska!

Bódiș i-o trîntește:

— Să zici că-i așa! Că sufletul... ehei!... dusu-i-l-au încă de azi-noapte strigoaicele.

Cei cu juninca au ajuns în fața sediului colectivei. Dar nici că-și aruncă ochii spre poarta pe jumătate deschisă. Trec, cu pași impleticiți și spinările cam girbovite, ca niște răufăcători. Dacă ar ridica măcar o privire spre stînga, pe dată i-ar zări și pe secretarul organizației de bază, și pe președintele colectivei, care au rămas guri-căscate după juninca ce tocmai le trece prin fața ochilor.

— ...Iar bivolița se vinde! — declară președintele cu glasul omului care e sigur că spusa lui nu poate întîmpina nici un fel de împotrivire. Ce naiba! E limpede că o bivoliță n-are ce căuta printre vaci!

Fekete?... Parcă i-a dat cineva un pumn în coaste. Se întoarce spre celălalt și zice:

— Ce-i fi avînd cu biata vită, măi omule! Lapte dă — și încă ce lapte!... De ce, dară, s-o vindem?

— Destul cu măscăriile! — zice președintele. Vocea îi e gravă, aspră și hotărîtă.

— Ar fi bine, totuși, să ne mai socotim... — se frămîntă secretarul.

— Eu m-am socotit!... Sîntem de risul raionului!... Nu mai vreau să fiu măscăriciul nimănu! Am și stat de vorbă cu Kiss Elek, să-ntrerbe pe la colectori...

Secretarul ridică brusc capul:

— Da' cu consiliul de conducere stat-ai de vorbă? Înțelesu-te-ai cu cei din consiliu? Au aprobat ei lucrul ăsta?

Lui Bódiș i-a sărit muștarul. E foc și pară. Simte că din pricina acelei bivolițe îi fuge terenul de sub picioare. I-auzi! Iar îl ia cu... conducerea! Mare pramatie și Fekete ăsta. Ia-uite cum știe să-ncurce lucrurile! Da' nici el nu se lasă:

— La ce-am mai ține bivolița?! — se ațărăște la celălalt. — Să aibă lumea de ce ride de noi, hai? Să aibă socrii lui Lörinczi cu ce își face giumbușlucurile? Eu bazaconiț d-astea nu admit! Rămășiță de-a lui Lörinczi e bivola aia! S-a zis!... Am hotărît să-ncepem viață nouă!

Și, grăind astfel, Bódiș îl lasă mască pe secretar și se repede val-virteț la cancelarie. Cele văzute în uliță l-au răscolit de tot, de mai-mai că nici nu știe ce face. Se simte înfrînt, făcut „marț”. Iată că mult rîvnita junincă nu va intra în grajdul colectivei! A pus Lörinczi mîna pe ea! Iar la ăst gînd îl apucă turba.

Picioarele lui Fekete Tamás au prins rădăcini. Se uită năuc după cel ce a plecat de lîngă el.

Fragment dintr-un roman în pregătire

— Las-o-met, băiete! Nu te repezi cu capu-n zid, mai tare decît scăfîrlia ta! — se pomenește vorbind tare, de unul singur.

Președintele s-a repezit drept la telefon. Cere po cu vorbe sacadate și glas înecat, legătura cu președintele sfatului:

— Tot scăparăm juninca, tovarășe Marian! Ce naiba i-ai dat „țidulă”?... zbiară el în aparat, cu plin de reproș.

Se vede cît de colo că lui Marian, care stă încurcînd la celălalt capăt al firului, chestia cu juninca a i... să-i iasă prin coate. Astfel, vorba ce merge prin colectivă e spusă cu răceală și cu un accent atît de curios, de lui Bódiș îi e limpede că președintele sfatului ar prefera să-și astupe urechile, să arunce la toată problema asta.

— Iar chestia cu juninca aia?! Ziceam că ați uitat Care țidulă?... N-am dat nici o țidulă! Kocsis... cî tunci... nici n-a mai dat pe-aici!

Bódiș de agitat ce e, tună și fulgeră: „Se calcă legă picioare! Să-nvețe minte sfinării, că legea-i la Numa! Lörinczi ăla-i de vină! Păi dacă crede că lui... trece orice!... Să li se ardă o pedeapsă, de s-o mînte!... Sînt niște pramatii, tovarășe! Pramatii... De pornesc toate racile!... Individualismul... tovarășe! Dar toate... pînă-o dată!... Acu' ne-au venit la m... Acu' să-i ardem!...”

Marian, copleșit de potopul de cuvinte ce vine de celălalt capăt al firului, nu apucă să zică și el o vorbă. Ascultă deci ropotul, iar cînd Bódiș se oprește să-și gîă sufletul, îl întrebă așa... într-o doară:

— Da' ce păcatele s-a-ntîmplat, măi tovarășe? Da' ți-ai pierdut așa firea? A dat cineva iama-n hamba colectivei, ori ce Dumnezeu?!...

In seara aceea la alde Bódiș atmosfera tare inveninată de discuția ce se purta în chestia bivoliței. Neica Bódiș Gergely, trîlnu, tatăl președintelui, la început se mărginise să bată șaua... A grăit mai întîi tot ce i-a trăsînit cap, intru lauda driganei: „Înainte vreme casa unui podar mai... necăjit, nici că se putea fără bivolă. E lăul e vită care se mulțumește cu orice... Drept că-i leneș... Da' azi, cînd pămîntul se ară cu tractorul, mai pasă?!...”

Bătrîna îl incuviința din cap pînă-n pinzele a... „Ce-i drept, nu-i păcat! Bivolița dă un lapte... ehei! sfinția-sa, preotul, nici că se uita la ăl de vacă...”

Bódiș-președintele nu se prea amestecă-n vorbă, a priceput cam unde bat și bătrîni. A umblat vestit sat că el vrea să vindă bivolița. A umblat pînă a a la urechile lui Lörinczi carele, cît ce a aflat, țîst la rîinii noului președinte. Și i-a îmbrobodit atît de lă de-acum iacătă-i că și ei umblă să-l succese!... I las' să zică! Doar nu s-o lăsa el abătut!... La ce să discute, așadară?...

Bătrînul a cam isprăvit argumentele și-acum își zădăre în tăcere mîntea, doar-doar o mai găsi vreunul la vîrsta cînd omul mai privește, oarecum pasiv, v dar nu mai prea caută să-i deslușească înțelesurile.

Acum, când fostul președinte i-o scoate parcă pe nas, că el, Bódiș Feri, i-a intrat în casă, când mereu i-o dă cu „Întoarcerea vizitei”, nu mai poate sta nici el chiar de lemn. Silindu-se să zîmbească, zice:

— Poftește!... Poftește!... (Dar în ce privește chestia cu bivolița, își zice în sinea lui, geaba rupi papucii! măi Lőrinczi Jóska!).

Tiriș, grăpiș, musafirul s-a văzut așezat la masă. Are mișcări cam domoale, de om trudit.

Lui Ferenc îi e lehamite și de mincare. Înlătură blidul în care au mai rămas câteva linguri de ciorbă.

Lőrinczi Jóska a inclinat nițel capul de a rămas cu bărbia proptită în piept. Vorbește cumpătat, căci nu vrea să le fie spre povară celor din casă. Știe el ce înseamnă să fii președinte de colectivă, mai ales acum primăvara! O fi trudit omul, adică Feri ăsta, își zice. Păi nu și azi îl văzui cutreierînd ogoarele?!

— Nu voiam să vă tulbur chiar acum, că-i seară. Da' mi-am zis că, dacă Feri a venit la mine, să punem la cale tirgul cu juninca aia...

Președintelui i s-au crispat pumnii. Îl fulgeră pe Lőrinczi cu priviri tăioase. Cîtă perfidie la omul ăsta! își zice. Ce i-o mai fi sucit pe bieții oameni!... Că și la lingusiri se pricepe!... Păi dacă a fost în stare să-i bage-n buzunar și pe bătrînii ăștia, de — i-azi! — îi mai și mulțumesc... cică...

Musafirul s-a întors brusc spre președinte. Lui Ferenc chiar i se pare că un zimbet îi luminează fața:

— Ei! De-acu' tirgu-i făcut! — grăiește fostul președinte, pe cel mai firesc glas din lume. — Juninca-i la mine, da' miine nu mai am ce-i pune în iesle.

Ăsta vrea să stoarcă niscai nutreț de la colectivă, pe seama vitei pe care ne-a suflat-o dinaintea nasului — socotește Bódiș Feri în sinea lui... — Da'... atît s-aștepti tu, măi vericule!

Lőrinczi însă își urmează vorba pe același glas firesc:

— ...Pentru că, ce am eu în pod, de-abia-mi ajunge pentru cele câteva oițe. Așa că ar fi să luați cît mai curînd juninca... de-acolo... Nu zic... dacă aș sta mai bine din partea nutrețului... n-aș avea nimic împotriva... chiar de-ar fi s-o lăsați... câteva zile... Da'... fiindcă nu prea am... De fapt cam ăsta-i motivul că am îndrăznit să vă supăr la vreme așa nepotrivită... Am vrut să-ți spun, Feri, că vitișoara trebuie minată cît mai curînd la grajdul colectivei. Că la mine, cum spusei, i s-ar cam lungi urechile...

Pe Bódiș Feri îl cearcă risul: I-a venit inima la loc și-și zice: Păi da!... Lăcomia!... S-a grăbit să cumpere juninca, nu cumva colectiva să i-o ia înainte, și-acum n-are ce-i da de mincare!

Ce să vezi însă, că Lőrinczi scutură din cap și grăiește iar:

— Drept să vă spun, știam că la timpul ăsta colectiva e cam strîmtoată din partea nutrețului, așa că mi-am zis: las' să mai treacă oleacă de vreme! Las' să mai stea vitișoara pe la Kocsis ălal! Drept că omul îmi e prieten, îmi ziceam, da' nu se face gaură-n cer de-o mai ține-o o vreme... Azi însă a trebuit s-o iau, că mă temeam nu cumva să se răzgîndească și s-o dea altuia...

Președintele ride cu hohote. E limpede! Neica Lőrinczi ăsta a purces cu șmecherie de a scos vitița pe seama colectivei, de la catirul ăla de Kocsis Béni. Prietenul lui... de! Își repede mîna peste masă și o prinde pe a celuilalt, care tocmai și-o odihnea pe masă. De bucurie, aproape că chiuie: Mulțam, nene Jóska!

— N-ai ce mulțumi, măi băietel!... Un fleac toată treaba... Da' vedeam că încăpățînatul ăla vrea să ne frece ridichea — ce l-o fi găsit, nu știu — că în ruptul capului nu vroia s-o dea pentru gospodărie. Și cînd te gîndești, ce om de-nțele era înainte!... Muncitor... gospodăru... drept... Da' de la o vreme parcă l-a găsit strechea. Sînt oameni de se prostesc așa... dintr-o dată... Trag însă nădejde că acum, după ce și-a făcut mendrele, s-a face iar om de-nțeleș.

Pe bătrînă a apucat-o vrednicia: a luat o farfurie și, după ce a frecat-o lună, a pus-o pe masă, în fața lui Lőrinczi Jóska. Bódiș cel tînăr dă și el după a lui, să-și soarbă rămășița de ciorbă.

— Ia și gustă și matale, neică Jóska — îl pofteste cu mare zel pe celălalt.

— Vezi-ți de cină, omule! că eu am venit mîncat. Și-s și grăbit... De-abia aștept să mă văd în pat, că-s trudit tare. Ei! cînd zici că-mi iei juninca aia de pe cap? Musafirul n-are stare. S-a ridicat de pe scaun.

— Acum, pe loc!... Vin chiar eu și o min la gospodărie!

— Păi atunci... hai că te-aștept, și-om mîna-o amîndoi.

Bătrînii au rămas singuri. Neica Bódiș e din ce în ce mai cătrînît. Dezbinarea ivită din cauza bivolei îl seacă la ficat, nu alta, de i-a sărit și somnul. S-a proțăpît în fața babei lui și a prins a o dăscăli:

— Auzi-mă, tu muierel! Dacă pe Feri ăsta al nostru l-a mușca șarpele să vindă drigana, îi dau un picior în fund, cît e el de președinte, de nu se mai oprește plî-n uliță. Fie președinte, da-n casa mea nu mai are ce căuta!

Țața Kalári și-a desfăcut, încet, basmaua din cap. Părul argintiu lucește în lumina palidă a gazornitei, precum zăpada din virful Buciuului, în bătaia soarelui. În timp ce își împătorește basmaua, caută să-l ogoiască pe oțărîtul de bărbatu-său:

— Las' că-l știu eu!... Gura ce-i de el!... N-o vinde, n-ai nici o grijă! Da' și eu zic că și-ar mai putea ține gura... La ce bun să te răfoiești atîta?... Numa' așa... ca să bagi zizanie-nre oameni?...

În romînește de N. A. STRĂVOIU

Hotel Perla din Mamaia

Foto: FLORENTIN OIȚA

Nu-i cuvîntul joc de iede

Nu-l cuvîntul joc de lede!
Cui i-l spui, acela crede...
Nu-l arunci ca piatra-n rîu
Și-i ca bobul cel de grîu.

Afli rod și dai sămință
Din cuvînt și pe credință!
Dar se spulberă în vînt
Ce e pleavă, nu cuvînt.

Munți de pleavă și minciună
Scuturarăm cu furtună!
Din ce-am tras ce-a mai rămas.
Scutura-vom, ceas cu ceas.

Popa, judele, primarul,
Și stăpînul și jandarul
— Tu, Ioană, fata mea! —
Te zăbiri ca pe-o stea...

Eu le-am spus: ești înțelept!
Calcă, dumneața, cu dreptul
Că-l cunosc și nu mi-e drag
Cine calcă strîmb din prag.

Eu le-am spus: ești adevărul!
Apoi fii curat ca mărul,
Că te scuturi și cazi jos
De-i fi măr putregăios.

I-a adus din cer hîrbobul
Și din el rămase ciobul.
Erau fruntea în hîrbob
Prăf i-am măturat și zob.

Mîndru-i snopul, naltu-i stogul,
Paiu-i mult și mic e bobul,
Dar din bobul grîului
Iese holda cîmpului.

CICERONE THEODORESCU

Veni vara

Este vară.
Din pahare luminoase
Vremea curge către seară.

E o trecere înaltă
De izvoare și putere
Din amurgu-ncins pe vatră
Răsăritu nimb tresaltă
Pentru ziua cealaltă.

E-un joc dur de ploii și soare
Toate trec într-o culoare
Parc-ar fi ninse cu lună
Veni vara, vară bună.

MARIA OCTAVIAN

argui

Își soarbe porția de ciorbă — e ciorba rămasă
nz. E fierbinte și îl cam frige.
ău a început să picotească. Îl cearcă moș-Ene
ne. Iar cînd i se închid ochii, numai bivoli vede.
a ce s-a lăsat e ruptă de-un glas catifelat ce,
dă bună seara.

Feri a ridicat capul, mîna ce poartă lingura a
it. În întunecatul patruleter al ușii a apărut
de Lőrinczi Jóska. Președintele simte cum
stăncuță ce lucesc deasupra obrazului tuciuriu
iscorditori, drept în gura lui. De surprins ce e,
i s-a umplut de crețuri. Nu prea zorește să se
pe scaun spre a-și primi musafirul, dar îl pri-
stăruință, provocator, cu dușmănie, clipind des.

Nu pricepe; ce-o fi căutînd la ei omul ăsta
mațe-pestrite? Nu cumva tocmai din pricina
o fi venit?! Vrea să cadă la tocmeală. Vrea
nte, să n-o mai vîndă. Atît s-așteptel că el, Bódiș
nu-i omul care, cînd a hotărît ceva, să se lase
cu una cu două...

„Hai!... Poftim!... — s-aude vocea slabă și cam
tă, a bătrînei. Bătrînul s-a trezit și el din
ă. A început să treapăde și el prin odaie, pof-
be musafir...

zi ăsta a fost debarcat, ce-l drept, din preșe-
lar se vede treaba că trecere tot mai are: pre-
i i-a pus în forfotă pe bătrînii, de se întrec care
care să-l lingusească, să-l omenească, să-l pof-
be scaun.

plăcere... de-așa oaspetel... se fandosește lelea
scuțînd din buze, în timp ce fața-i numai zbîrci-
line tot mai strălucitoare. Las' că n-om uita binele
ni l-ai făcut! Cînd s-au găsit — auzi-mă, măi
ce întorcîndu-se către fiu-său — cînd s-au găsit
e să zică: „Da' ce? Ajutor de bătrînețe le tre-
pdișilor? Cînd au fecior cu carte, de face pe
pe la nu știu care gospodărie de stat?! Țină-și-i
! Care va să zică, cînd unii grăiau așa, Lő-
ska ăsta a sărit cu gura și-a ținut cu noi.
... știu că le-a zis-o! Lui avem a-i mulțumi că în
ce tu, fiule, erai departe...

pul lui Ferenc, de furios ce e, s-au învălmășit
Nici că maf poate desluși rostul vorbelor care îi
timpanul. A rămas stană... și se uită uluit la

Trupul lui e una cu scaunul.
cheamă că-ntore vizita, grăiește potolit și paș-
safirul. — Păi dacă Feri ăsta al dumneavoastră
cut cînștea, de-a venit la noi, mi-am zis că...

Bódiș Feri l-a cuprins ameteala, de-l gata-gata să
rălească de pe scaun. E drept că s-a dus la Lő-
dar numai pentru ca să-l roage să-l convingă pe
juninca — prietenul lui! — să o vîndă colecti-
e să vezi însă că nici nu leșise bine pe ușă el,
Feri, că la fostul președinte s-a și infățișat nesoa-
ăla de Kocsis Béni, cel cu juninca. Și n-au trecut
iteva minute și... iacă-tă-i bătînd palma: Să-i vîndă
inczi juninca, și mai multe nu!... Celălalt, nesoa-
... atît i-a trebuit. Că nu prea are ochi de cumă-
Bódișii și d-aia nu-i era aminte să vîndă colec-
unical

● Prolungirea crizei guvernamentale, jonglerile politice ale lui Moro, desemnat inițial a fi prim ministru, înlocuirea lui Moro și numirea în această funcție a lui Giovanni Leone, un alt lider al partidului democrat-creștin, arată că partidele de dreapta din Italia ar dori să anihileze, prin manevre de culise, rezultatele alegerilor din 28 aprilie. Deși în conformitate cu rezultatul alegerilor comuniștii dispun de 166 locuri în cameră și 85 în senat, toate posturile-cheie în guvern au fost încredințate democraților creștini cunoscuți ca având vederi de dreapta. Nesocotirea voinței alegătorilor determină și subrezența acestui guvern. Au avut loc zilele acestea în Italia numeroase acțiuni populare care vădese dezaprobarea opiniei publice față de încercările de a cărmui politica spre dreapta. Au fost declarate, în numeroase centre, scurte greve de protest, au avut loc demonstrații ale țăranilor care cer ca noul guvern să rezolve cât mai repede problema reformei agrare; în multe fabrici au avut loc adunări ale muncitorilor comuniști, socialiști și democrat-creștini în care s-a cerut ca noul guvern să respecte voința corpului electoral.

● Discriminarea rasială care este în floare în S.U.A. găsește o tot mai largă dezaprobare din partea opiniei publice mondiale. Recent, Comitetul Special al O.N.U. însărcinat cu studiul politicii de apartheid a hotărât să discute această problemă. Martin Luther King, unul din principalii lideri ai populației de culoare din S.U.A., care a cerut să apară în fața membrilor comitetului, a primit o invitație în acest sens, urmând ca data intervenției sale în fața O.N.U. să se stabilească ulterior.

● În ultima vreme Franța este din nou arena unor tot mai largi acțiuni revendicative ale oamenilor muncii. Reține în special atenția mișcarea țăranilor a căror interese sînt serios lovite prin politica agrară a guvernului. Produsele țăranilor rămîn nevândute în timp ce se fac importuri de produse agricole din alte țări ale Pieței comune. Țăranii sînt nemulțumiți și pentru faptul că produsele lor sînt cumpărate la un preț de batjocură în timp ce consumatorii sînt nevoiți să plătească intermediarilor speculanți prețuri uriașe. Un exemplu: la Perpignan, de pildă, piereștile sînt plătite producătorilor cu 40 de franci vechi kilogramul, în timp ce la Paris ele sînt vîndute cu 280 franci kilogramul. Nu este de mirare că la Perpignan au avut loc adevărate încăierări între țăranii și poliția. Poliția a încercat să oprească demonstrația țăranilor cu ajutorul gazelor lacrimogene.

Guvernul rasist al lui Verwoerd a luat măsuri ca albi din Republica Sud-Africană să poată cumpăra pulverizatoare cu gaze lacrimogene. (Ziarele).

VERWOERD: — E o măsură umanitară, știut fiind că lacrimile... usurează!

Desen de V. TIMOC

Utilaj sovietic pentru barajul de la Assuan

REPUBLICA ARABĂ UNITĂ

SPRE ASSUAN

Aveam de străbătut Egiptul de la nord la sud, prin valea Nilului, cu pămîntul ei atît de roditor prin dărnicia apelor neprețuite ale marelui fluviu. Tabloul care ni se deschidea dinaintea ochilor ne făcea să înțelegem și mai mult marea însemnătate pe care o va avea pentru destinele poporului și pentru viitorul țării barajul înalt de la Assuan.

Cu cele 130 miliarde metri cubi de apă adunate în gigantică sa mare artificială, barajul înalt de la Assuan va ataca deșertul neînsuflit, chemîndu-l la viață.

Am simțit însemnătatea marii construcții africane pe tot drumul. Am văzut cît de greu muncesc de la răsăritul și pînă la asfințitul soarelui felahii (țărani egipteni — n.r.) ca să-și ude ogărele din zonele secetoase. Am văzut copii și bătrîni vîrsînd apa dintr-un șanț în altul cu niște cutii de conserve legate la capătul unor prăjini, am văzut șiruri nesfîrșite de femei cărînd pe cap ulcioare grele de lut cu apă scoasă din puțurile adînci ca s-o verse pe un petec de pămînt. De mii de ani ează oamenii apa în felul acesta, ca să lupte cu pustiuul necruțător.

În valea Nilului era în toi campania de recoltare. Pe marginea drumului se vedeau munți de troscie de zahăr, care urma să fie transportată la fabrica de zahăr din Luxor, cea mai mare fabrică de acest fel din Egipt, alternînd cu piramide de ceapă și de ustu-

roi. Pe arii oamenii treierau grînele cu tăvălugul de piatră. Treceau turme colbuite de oaie, însoțite de ciobani chipeși, cu priviri neînfricate.

Poate din pricină că ne-am deplasat prea repede — și vinovat de asta îl facem pe șoferul Fahti — n-am putut găsi răspuns la întrebarea de ce în valea aceasta bogată sînt atît de nevoiași felahii, de ce mai

zut noile sate aflate în construcție unde se vor muta pe triburi locuitorii regiunilor pe care le va acoperi viitoarea mare de la Assuan, pe o lungime de 500 de kilometri.

Pe urmă am pătruns în deșert. Aici nu mai aveam asfalt. Nu mai vedeam nici un firicel de iarbă. Sub roțile mașinii scrișnea grohotișul, iar pulberea deșertului ne ardea pielea ca un praf otrăvitor. Acum nu-l mai mustram pe Fahti pentru viteza cu care gonea. Aerul încins care răzbea năvalnic în mașină prin geamurile deschise nu ne aducea răcoare, dar ne îngăduia să respirăm mai în voie.

O veche zicală egipteană spune că deasupra Assuanului soarele nu apune niciodată. Oamenii din partea locului sînt de altă părere: acum o sută sau cincizeci de ani deasupra Assuanului a dat o dată o ploaie...

Goneam prin deșert înspre Assuan și cea mai mare dorință a noastră era să nu ne pomenim cu o pană de cauciuc, provocată de vreo piatră ascuțită. Eram însă destul de înerezători. Mai ales că Fahti nu uitase să toarne apă în radiator, așa că în caz de nevoie n-aveam să murim de sete...

Cu această încredere plină de optimism am ieșit din nou în valea Nilului și ne-am urmat pe o șosea excelentă drumul spre Assuan.

După V. KOJEVNIKOV
(Din ziarul „Izvestia”)

PRIN TARILE LUMII

folosesc ei aceleași unelte de muncă pe care le folosesc egiptenii din antichitate și de ce au ei locuințe asemănătoare cu celea ale oamenilor care au construit piramidele cu mii de ani în urmă? Eram însă ferm încredințat că construirea nodului hidrolic și a hidrocentralei de la Assuan, care va avea o capacitate de 2,1 milioane kilowați și va produce anual 10 miliarde kilowați-ore de energie electrică, va oferi țării posibilitatea unor mari prefaceri sociale-economice.

După Luxor se sfîrșea șoseaua mărginită de eucalipti. În crîngurile de palmieri fremătău printre copaci lanuri de griu. Printre colibele de lut vedeam pretutindeni turlele ascuțite ale porumbarelor — „fabricile de îngrășăminte” din partea locului. Pe ogoarele de orez hoinăreau ibiși albi ca porțelanul Beduinii îndemneau caravane de cămile încărcate cu butoaie cu carburanți. Curînd apoi am vă-

Cronica SĂPTĂMINII

În această vară fierbinte oamenii privesc cerul care se întinde azuriu deasupra lumii. În fiecare privire e o speranță. Oglîndînd culoarea albastră a cerului, ochii oamenilor ogîndesc seninul pe care l-ar dori întotdeauna deasupra orașelor și satelor, deasupra holdelor, munților, mărilor lumii.

Și deasupra Mării Mediterane cerul e albastru, dar ascunse în porturile italiene sau turcești submarine americane, prevăzute cu rachete „Polaris” distrugătoare, fac ca apele să fie nu limpezi ci innegurate. Și în Europa occidentală e acum vară fierbinte, dar avioanele pactului agresiv al Atlanticului de Nord care patrulează încărcate cu arme atomice fac oamenii să se înfioare de grijă pentru viață, pentru viitorul lor.

Se știe că oamenii au marele dar de a fi solidari în fața primejdiei. Adesea în apus, ațîțătorii la război se miră că la lupta pentru interzicerea armelor atomice participă un număr atît de mare de oameni cu convingeri politice sau religioase atît de deosebite. Dar mirarea n-are ce căuta aici. Se știe că bomba atomică nu face deosebire între catolic și ateu, între omul cu convingeri burgheze și luptătorul

comunist. Toți trebuie să vegheze ca deasupra capului lor cerul să fie senin.

Nu de mult, a avut loc o mare demonstrație împotriva armelor atomice în orașul francez Saint-Quen. Pe placarde era scris: „Mai bine activi azi, decît radioactivi mâine”.

PENTRU UN CER SENIN

200 de cunoscuți savanți englezi și 1200 de nu mai puțin cunoscuți savanți americani au semnat de curînd apeluri către concetățenii lor, chemîndu-i să convingă factorii de răspundere — guvernele din Anglia, și S.U.A. — să accepte sistarea experiențelor atomice și apoi punerea armelor nucleare în afara legii. În unele țări, factorii de răspundere s-au și angajat pe drumul respingerii oricăror încercări de a atrage aceste țări în sinistra „horă nucleară”. Astfel, la propunerea conducătorilor țărilor africane, în Adunarea Generală O.N.U. a fost adoptată o rezoluție pentru transformarea continentului african într-o

zonă denuclearizată. Asta înseamnă că în nici o țară africană nu vor fi stocate și experimentate arme atomice. Încă în urmă cu cîțiva ani marile puteri și alte țări interesate au ajuns la un acord cu privire la denuclearizarea și folosirea în scopuri exclusiv pașnice a regiunii Polului Sud. După

„continentul frigului”, iată acum și continentul fierbinte — Africa — pe cale de a fi declarat zonă denuclearizată. Dar regiunile temperate ale lumii? Mișcarea pentru un cer fără amenințări atomice crește și aici. Președinții ai unor țări latino-americane — Brazilia, Bolivia, Chile, Ecuador, Mexic, au declarat că în țările lor nu vor fi stocate arme atomice. Mexicul, de pildă, care are hotar comun cu S.U.A., a arătat clar că vrea să se țină departe de hotarul războiului atomic. Nu de mult, conferința reprezentanților muncitorilor din regiunea Mării Baltice, și-a însușit propunerea președintelui Finlandei —

Urho Kekkonen — ca în țările din nordul Europei să nu existe arme nucleare. Același punct de vedere l-a susținut și primul ministru al Danemarcei — Krog. El a declarat rectorilor unei reviste că în țara sa „nu există și nu vor exista arme atomice”. Lucrul e cu atît mai demn de luat în seamă, cu cît se știe că Danemarca face parte din Pactul agresiv al Atlanticului de Nord. Mica Olandă a fost și ea cuprinsă de valul luptelor împotriva armelor atomice. Celebrele lălele olandeze și ciuperca otrăvită a exploziilor nucleare nu pot face casă bună împreună. Așa cum la celălalt capăt al lumii nu pot face casă împreună pescarii japonezi cu submarinele americane încărcate cu rachete „Polaris” care se îngrămădesc „în vizită” în apele japoneze. Musafiri temporari sau permanenți, armele atomice americane, sînt pretutindeni întimpinate cu ostilitate de popoare. Iar în unele locuri — cum am văzut că se întîmplă în America Latină sau în nordul Europei — asemenea musafiri sînt opriți dincolo de hotare. Oamenii vor să-și păstreze deasupra capului cerul senin.

R. ȚULESCU

— CU ZÎMBETUL PE BUZE —
— CU ZÎMBETUL PE BUZE —
— CU ZÎMBETUL PE BUZE —

LEGUMELE: — Vă mulțumim pentru îngrijire și bună creștere!

În timpul muncii patriotice, în loc să care pietriș la reparatul drumului, tinerii M. Pop, N. Colcer, Z. Pescaru și I. Sucurceanu l-au vîndut unor colectiviști care-și construiau locuințe.

— Unde-ați dus pietrișul? Luați-o numaidecît pe drumul cel bun!

Din neglijența întreprinderii de gospodărie orășenească, magazinul universal are vitrinele deteriorate și fațada nevăruită, iar bufetului îi lipsește o parte din mobilier.

— Toate merg bine, numai noi am rămas de risul satului!

Căminul cultural a organizat o seară închinată colectivității frunțași din legumicultură.

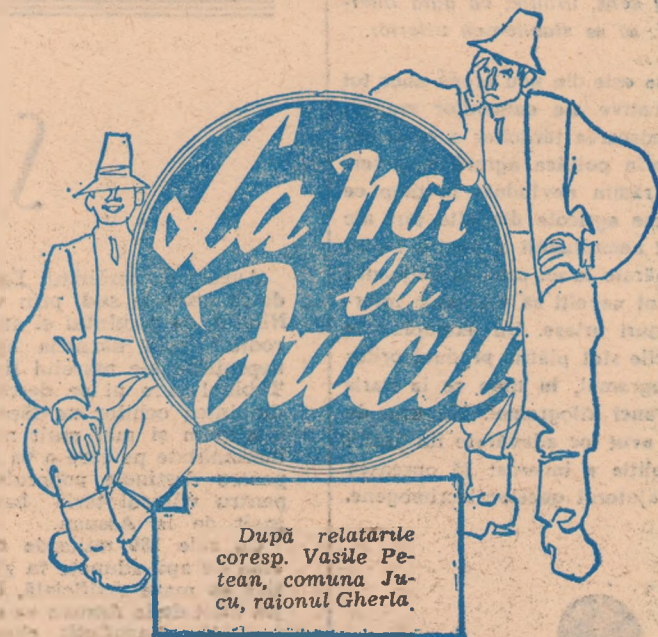
INGRĂȘAT 800 ^{kg} PĂȘUNE	PRĂȘIT 200 ^{kg} PORUMB BOABE CU SAPA ROTATIVĂ	38 ^{ha} PĂȘOASE AU FOST STRĂDUITE CU 'HERBICID'	13 ^{ha} MASĂ VERDE RECOLTATE	120 ^{kg} LAPTE SECĂDĂ, SI ÎNDRĂ 'RIGATE'
---	---	---	---	---

Situația la întreținerea culturilor Stațiunii experimentale zootehnice, pînă la 10 iunie a.c.

Calculând gospodărește, Rodul muncii se-ncincește!

În primele patru luni ale anului, mulgătorul Lazăr Perșea de la Stațiunea experimentală a obținut de la grupa sa de vaci 18 200 litri de lapte, față de 15 700 litri planificat.

După relatările coresp. Vasile Pețean, comuna Jucu, raionul Gherla.

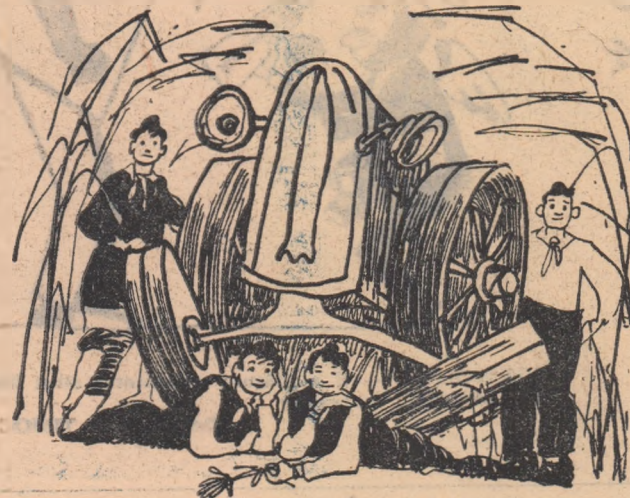
Omul și faptele sale!

Întreprinderea „Someșul” a lăsat moara din Jucu neelectricificată, deși stîlpul rețelei se află la... 8 metri.

— Ce cauți cu lampa în pînă zi?
— Pe cineva de la „Someșul” care să ne electrifice moara!

G.A.C. Jucu are un tractor ce stă nefolosit din 1960, fiindcă se întîrzie mereu cu repararea lui.

— Nu fi trist, nene tractorule, că după poza asta făcută cu noi, vei fi și tu băgat în seamă...

Podul de peste Someș stă nereparat de multă vreme.

— Bade Nicolae, ține bine podul pînă trec cu ai mei, că mine sînt eu de rînd...

Desene
de M. GION